

PŘIPRAVOVANÉ DOKUMENTY PŘIPRAVOVANÉ DOKUMENTY

 Česká televize

SOLITÉRNÍ DOKUMENTY DOKUMENTY

VELKÝ SMUTEK
BYTI BÁSNIKEM – JAROSLAV SEIFERT
RADOLA GAJDA, MEZI ARMÁDOU A FAŠISMEM
PRAŽSKÝ MAIGRET
UMĚNÍ V KONCENTRAČNÍCH TÁBORECH
MODRÝ A SPOL.
JAROMÍR HANZLÍK
MICHAEL KOCÁB – ROCKER VS. POLITIK
PÁTÝ STUPEŇ
DEŽO HOFFMAN – FOTOGRAF THE BEATLES
LEGENDA O PSH
SEMJON BYČKOV
DIVOCE MAGICKÉ ČESKO
POCHVAL MĚ!

VELKÝ SMUTEK

VTIUMUOQ IHTILOS SOLITÉRNÍ DOKUMENTY

5. března umírá Josif Vissarionovič Stalin. V Československu je vyhlášen státní smutek a země se halí do černého. 14. března, v den, kdy má povinné truchlení skončit, se občané dovídají, že zemřel Klement Gottwald. Doznívající smuteční mašinerie se rozjíždí znovu naplno. První dva březnové týdny roku 1953 nemají v dějinách Československa obdoby. Nařízený smutek zasáhne do života všech občanů. Truchlí se na školách, v továrnách, na úřadech... Jako nutný produkt doby vzniká řada filmových a rozhlasových materiálů zachycujících atmosféru těchto dní. Dokument přinese hlavně velmi cenné vykreslení dobové každodennosti. Padesátá léta jsou z tohoto pohledu už určitou exotikou, pro mladší generace nepředstavitelnou. Z dokumentu by mělo být zřejmé, že rok 1953 představoval absolutní vyvrcholení společenské beznaděje. V březnu 2023 si Česká republika připomene 70. výročí velkého smutku, který se od té doby v zemi už nikdy neopakoval.

režie: Pavel Štingl // **dramaturg:** Petr Buchta // **výkonný producent:** Petr Morávek // **kreativní producent:** Radomír Šofr

PAVEL ŠTINGL: NAŠÍM ZÁMĚREM JE NAHLÉDNOUT DO ATMOSFÉRY DOBY S JISTÝM PŘESAHEM K SOUČASNOSTI

Jaké byly první dva březnové týdny roku 1953? Jak vypadalo oplakávání na školách a v zaměstnáních?

Ještě jsem pár let nebyl na světě, tak nevím... Z filmového hlediska se tyto věci dokumentárně nedají jednoznačně zrcadlit, protože jejich záznamy jsou převážně manipulovány dobovou cenzurou a propagandou. Jako autor dokumentárních snímků mohu konstatovat, že média splnila své dobové zadání a zhostila se velkého truchlení se svou plnou silou. Naším záměrem je nahlédnout do atmosféry doby s jistým přesahem k současnosti. Byla to rozhodně pozoruhodná doba už v tom, jak se ty dva odchody sešly. Celá atmosféra však jasně dává najevo, že k nějakému jásání nad odchodem diktátorů čas ještě nedozrál. Širší souvislosti ukazují, jak moc se v té době už režim usadil nejen ve veřejném dialogu, ale také v hlavách „národů pozůstalých“. Já osobně vidím v tomto námětu šanci ukázat, jak rychle se totalitní režim uplatní, když zmobilizuje nástroje strachu, a jak rychle se také na ten strach zapomíná. O paměti a zapomínání je třeba dnes hovořit hlavně v kontextu úplně žhavé reality strachu a násilí dneška. Je válka a to je burcující, ale je třeba se

zamýšlet také nad tím, jaký režim by asi současná ruská koncepce na území dobytého satelitu měla přinést.

Existují nějaká autentická svědectví o tom, jak tenkrát onen „velký smutek“ občané vnímali? Tehdy se asi mohli těžko prezentovat jinak než jako truchlící, ale přesto – existují nějaké věrohodné informace o tehdejší reálné náladě ve společnosti?

Existuje nemálo svědectví, ale ta jsou povětšinou pozdější. Hodnocení z odstupů mají svůj význam, ale také určitý korektiv. Já si cením těch skutečně dobových a autentických, která byla zaznamenána třeba v lágrech pro politické vězně či mezi těmi, kteří i v tak těžké době, jako byla 50. léta, publikovali své postřehy doby.

Byla tehdejší míra truchlení dána jen tím, že Stalin a Gottwald umřeli bezprostředně po sobě, nebo odráží míru tehdejšího národního zapálení pro socialismus?

„Velký smutek“ je dnes pochopitelně pracovní název a je to metafora – parafráze veřejné komunikace. Je více než jisté, že přišla jakási úleva, ale nebylo to náhle. Bylo mnoho takových, kteří režimu uvěřili a pak velmi znejistěli v časech politických procesů. Ale nečekejme, že by si tu úlevu po odchodu diktátorů uvědomili bezprostředně. Ona ta atmosféra byla ještě hodně utažená, ale utažená byla také mysl těch, kteří na začátku režimu sedli na lep. To je právě jeden z hrůzostrašných důsledků těchto režimů, že si své ovečky podmaňují a pak pracují s jejich svědomím spolupachatelů – podvolených voličů. Skutečných hrdinů, kteří řekli od počátku NE, bylo docela málo a v době odchodu Stalina a Gottwalda se rozhodně neprojevovali veřejně tak, aby to bylo vidět. A tento snímek má pracovat hlavně s atmosférou doby jako takovou. S podmaněnou a manipulovanou duší národa, který už se v té době bál.

BÝTI BÁSNÍKEM – JAROSLAV SEIFERT

Dokument o držiteli Nobelovy ceny za literaturu nabídne kromě životopisného snímku také zamyšlení o svobodě slova v proměnách dvacátého století. Jaroslav Seifert byl aktivním tvůrcem národní kultury, právě tak jako její mluvčí. Úplně samozřejmě psal o věcech, které se děly den po dni v politice, či mezi uměleckou bohémou. Podobně jako Masaryk vyznával svou filosofii pro každodenní život, tak Seifert psal své básnické texty laskavě čitelné pro každého, kdo vůbec číst chtěl. Prožil osud, který by vystačil za několik jiných. Byl středobodem mnoha osobností skutečně české kultury, od avantgardy přes levicovou frontu až k normalizaci. Dokument má vyjádřit úctu k osobnostem a ukázat krásu jazyka.

režie: Pavel Štingl // **dramaturgyně:** Hana Stibralová // **výkonný producent:** Jiří Vlach // **kreativní producentka:** Alena Müllerová

PAVEL ŠTINGL: JEDINÝ ČESKÝ LITERÁRNÍ NOBELISTA DOSUD NEMÁ SVŮJ VELKÝ DOKUMENT

Jak vnímáte Jaroslava Seiferta a jeho poezii Vy sám?

Především jako laskavého muže z docela obyčejného prostředí Žižkova, který díky svému naturelu ani nedochodil plné středoškolské vzdělání. Ale díky úžasnému talentu naslouchat a vidět a komunikovat s poučenými to všechno dohnal a získal přehled, jaký měl v jeho časech jen málokdo. Svou přirozenou kulturní autoritu si podržel od republiky Masarykovy přes celou válku, podivné časy poválečné až do hloubky normalizace. Moudrost, pokora, laskavost. A hlavně úctyhodná krása jazyka. To všechny byl ten samouk ze Žižkova. Dříve jsem k té citlivosti jazyka asi tak otevřen nebyl. Ale dneska, v době slátanin na sociálních sítích, falešné demokracie v tvorbě a lehkého šíření i těch nejstupidnějších poselství prezentovaných jazykem, z něhož čiší smutek veškeré kulturní pokleslosti, dneska mi Seifert připadá jako naděje k možnému návratu k základním hodnotám jazyka.

V čem bude dokument jiný oproti tomu, co bylo dosud o Jaroslavu Seifertovi natočeno a napsáno?

Napsáno bylo nemálo. Seifert je opravdovým klasikem a tomu se sluší vydávat sebrané spisy a přidávat k nim kritické studie... Je ovšem otázka, kolik jednotlivců se jimi pročte. Film, to je stále jazyk, který má daleko širší veřejný dopad. Slušelo by se tedy, aby měl klasik jako Jaroslav Seifert v každé době svůj kvalitní dokument. A to jsme u toho druhého významu, proč jsem začal na této látce pracovat. Jediný český literární nobelista totiž dosud svůj velký dokument nemá.

RADOLA GAJDA, MEZI ARMÁDOU A FAŠISMEM

Hrdina Československých legií v Rusku a dodnes uctívaná ikona českých fašistů. Radola Gajda představuje jednu z nejkontroverznějších postav československé vojenské historie. Po vzniku Československé republiky byl oslavován jako schopný velitel. O deset let později poskytuje jeho jméno potravu skandálu, pro který se vžije označení Gajdova aféra. Generál československé armády je obviněn z přípravy puče a špionáže ve prospěch Sovětského svazu. Je propuštěn z armády a pocit křivdy ho nakonec přivede do čela českých fašistů. Gajdovo jméno už dnes není v obecném povědomí. Přesto část společnosti stále rozděluje. Jeho odpůrci, pro které symbolizuje nacionalismus a domácí fašismus, poničí v roce 2007 jeho náhrobek na Olšanských hřbitovech v Praze. Ti druzí, pro které je paradoxně symbolem téhož, jen v jiné rovině, se u jeho hrobu scházejí. Řada historiků mezitím stále hledá odpověď na otázku: „Kdo byl vlastně Radola Gajda?“ Složitost Gajdovy osobnosti se pokusí poodhalit i tvůrci dokumentárního filmu, který jako první přivede na televizní obrazovku celý životní příběh Radoly Gajdy.

scénář: Jan Sedmidubský // **režie:** Zdeněk Všelicha // **dramaturgie:** Petr Buchta // **výkonný producent:** Roman Blaas // **kreativní producentka:** Martina Šantavá

PRAŽSKÝ MAIGRET

Dvě desetiletí vývoje československé kriminalistiky a proměny zločinu v životním příběhu kriminalisty Karla Kalivody, který se od konce 40. let se podílel na vyšetřování většiny mediálně známých případů. Byl považován za kapacitu i za železnou oponou, aktivně spolupracoval s médii, zejména s televizí a filmem, byl spoluautorem detektivek a vystupoval proti zasahování Stb do kriminálních případů. Dokument ukáže proměnu vyšetřovacích metod i zločinu od 50. do počátku 70. let, ale zároveň nevynechá historický a politický kontext. Divák tak bude sledovat boj kriminalistického profesionála proti snaze Stb o jeho likvidaci. Osu snímku vytvoří tři velké kriminální případy, které ve své době poukaly mimořádnou pozornost.

scénář a režie: David Slabý // **dramaturg:** Petr Buchta // **výkonný producent:** Petr Morávek // **kreativní producent:** Radomír Šofr

UMĚNÍ V KONCENTRAČNÍCH TÁBORECH

Umění z koncentračních táborů jednak slouží jako fascinující (a děsivé) svědectví o vnitřních pochodech tvůrčího jedince v tak mezní situaci, jakou je pobyt v koncentračním táboře, jednak je klíčem k neobvyklému pohledu na historii koncentračních táborů nacistického Německa. Skrze archivy, výpovědi pamětníků, potomků obětí holocaustu a tým mezinárodních odborníků (Agnieszka Sieradzka, Ivonne Burger, Christian Durr a další) film vyjeví život v koncentračních táborech v jeho nepříliš známých podobách: popíše děsivě absurdní fungování táborů, v nichž byly koncerty běžnou součástí programu a kde byly někdy povoleny i divadlo nebo fotbalové zápasy – zatímco dál každým dnem pokračovalo vyvražďování tisíců přítomných vězňů. Během natáčení, které proběhne mj. v Terezíně, Osvětimi, Mauthausenu a Buchenwaldu, zachytíme i příběhy českých vězňů, např. Josefa Pribuly nebo Bedřicha Fritty, jehož vnuk se ve filmu přímo objeví. Film vzniká k příležitosti Mezinárodního dne obětí holocaustu 27. 1. 2023.

scénář a režie: Manfred Van Eijk // **dramaturg:** Jakub Mahler // **výkonná producentka:** Barbora Svobodová // **kreativní producentka:** Markéta Štinglová // **koproducent:** ARTE France

MODRÝ A SPOL.

Dcera legendárního hokejového brankáře Bohumila Modrého Blanka vzpomíná na svého otce. Z původně nadšeného házenkáře se už v juniorském věku zrodil obrovský talent i na ledě. Záhy se stal jedničkou v naší reprezentační bráně a výraznou měrou se podílel na prvních mezinárodních úspěších českého hokeje po 2. světové válce. Vytvořil si navíc osobitý styl, kterým položil základy moderních brankářských technik, které se od něj pak učili také další generace. Muž s tváří filmové hvězdy byl podle mínění lidí, kteří ho osobně poznali, čestným a inteligentním člověkem s vystupováním gentlemana. Dostal dokonce nabídku jít hrát nejlepší hokejovou soutěž světa NHL v zámoří. Jenomže se nenarodil ve správnou dobu a na správném místě. Jeho životní příběh se začal lámat roku 1950 a stal se součástí rozpadu slavného týmu první zlaté hokejové generace v našich sportovních dějinách. V politicky vykonstruovaném procesu byl jako vůdce protistátní skupiny odsouzen s několika svými bývalými spoluhráči na mnoho let těžkého žaláře. Československý hokej tvrdý zásah přežil, byť se z něj vzpamatovával dlouhá léta. Modrého roky strávené ve vězení mu, ani jeho odsouzeným spoluhráčům, už ale nikdo vrátit nemohl. Navázat na úspěšnou sportovní kariéru ze zdravotních následků, z důvodů ozáření v době nuceného nasazení v uranových dolech, již pro Modrého nebylo možné. Všichni od něj i jeho rodiny dali ruce pryč. Modrý se sice vrátil domů k manželce Ericce a dcerám Blance a Aleně, ale jejich společná radost měla jen krátké trvání. V roce 1963 nakonec ve věku 46 let předčasně zemřel. Své rehabilitace se nikdy nedočkal a rodina o ni musela bojovat ještě celá další léta. Dodnes jeho kauza nebyla náležitě objasněna. Případ Modrý a spol. se stal exemplárním příkladem mocenské represe komunistického režimu pro výstrahu všem ostatním.

scénář: Blanka Modrá, Roman Vávra // **režie:** Roman Vávra // **hlavní kameraman:** Martin Štěpánek // **dramaturg:** Martin Novosad // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová // **kreativní producentka:** Kateřina Ondřejková

JAROMÍR HANZLÍK

Jaromír Hanzlík představuje naprosto nepřehlédnutelnou postavu v divadelním i filmovém světě. Od zmateně dospívajícího, křehkého a dojemného kluka v Romanci pro křídlovku, až po téměř mrazivého hrdinu z Kachyňova Kočáru do Vídně. Hanzlíkovy divadelní role pak byly skutečně legendární. Car Fjodor, Cyrano, Hamlet, Raskolnikov, ale i půvabný Čapkův Loupežník. Role filmové se střídaly v nekonečném sledu v postavách všech charakterů a povah. A role televizní – to by byl nekonečný výčet postav, ale i jeho starších kolegů věhlasných jmen, vedle kterých Hanzlík hrál a byl jim srovnatelným partnerem. Hanzlíkovo charisma je nezpochybnitelné. Hanzlíkův život je skutečně neobyčejný už třeba tím, že uprostřed možného a absolutního vrcholu slávy a dosažení všeho, co si jen herec může přát, náhle odchází ze scény. Pravděpodobně nekonečná únava, možná i jakási blíže nespecifikovaná deziluze ze společenské situace, ze soukromého života, únava z cesty, na které zdánlivě dosáhl cíle, přesto se z něho nedokáže radovat. Režisér snímku Viktor Polesný se s Jaromírem Hanzlíkem dlouhá léta přátelí. Hlavního protagonistu zpětně provádí jeho dosavadním životem a zkouší otevřít některé zavřené stránky jeho života.

scénář a režie: Viktor Polesný // **dramaturgyně:** Hana Stibralová // **výkonný producent:** Petr Morávek // **kreativní producent:** Radomír Šofr

VIKTOR POLESNÝ: JAROMÍR HANZLÍK CHCE V DOKUMENTU I OSOBY, KTERÉ HO VIDÍ KRITICKY

Čím vším je podle Vás Jaromír Hanzlík jako člověk a herec jedinečný, i oproti dalším osobnostem, o kterých jste točil dokumenty?

Všechny osobnosti, se kterými jsem točil, byli jedineční. (naposled například významný hudební skladatel Jan Klusák) Jde jen o to, být dost citlivý, empatický a snažit se něco objevit. A přitom netlačit na pilu.

Znáte se spolu mnoho let, jste kamarádi... myslíte si, že Vás Jaromír Hanzlík při práci na dokumentu ještě něčím překvapí? Nebo snad už překvapil?

Ten film bude dost osobní. Ano, známe se hodně dlouho a znám i jeho blízké kamarády. Chce, abych to vyprávěl přes ně a přes sebe. Takhle jsem kdysi dávno dělal dokument Fenomén Kóhout. Překvapil mě, že tam chce i osoby, kteří ho vidí kriticky.

Film se má dotknout i odchodu ze scény Jaromíra Hanzlíka, jeho únavy a deziluze... Jaké pro dokumentaristu je bavit se s protagonistou o věcech, které člověku mohou jít i trochu proti srsti?

U každého portrétu osobnosti hraje prvořadou roli vzájemná důvěra. Té se dokumentarista nesmí zpronevřit. Když je tohle pouto porušené, nemá moc smysl pokračovat. Únava, deziluze, vyhoření, to všechno patří k životu.

Jaký je recept na to, aby se Vám protagonista před kamerou otevřel a rozprávěl?

To je na dlouhé povídání. Každý člověk má svoji citlivou stránku a vy se jí musíte v pravou chvíli dotknout. Ale velmi opatrně.

Máte před kamerou raději lidi, které dlouho a dobře znáte, nebo naopak někoho, koho jste předtím v životě viděl pouze párkrát?

Když už se rozhodnu o někom natáčet, tak ho musím mít svým způsobem rád. Natáčení je vzájemné sblížení.

V jednom rozhovoru jste zmínil, že je pro Vás oproti hraným filmům těžší natáčení dokumentů, jelikož se věci často dějí jinak, než si plánujete. Jsou naopak nějaké aspekty práce, které formát dokumentu usnadňují?

U hraných filmů je všechno naplánované, existuje scénář, velká příprava, herci hrají tak jak potřebujete. V dokumentu hraje velkou roli překvapení. Věci se můžou vyvíjet úplně jinak a vy musíte být připraven na nečekané změny. Nesmí vás nic zaskočit. Někdy to, co jste určitě nečekali, může být to podstatné. Musíte to poznat, být pořádkem ve formě a otevřený. Proto je dokument velmi náročná disciplína.

Myslíte si, že se tyto dvě složky Vaší práce (dokument a hraný film) nějak vzájemně ovlivňují? Případně jak?

Dokument je úžasná škola filmařiny. Měli bychom mít cit pro míru pravdivosti. Ve způsobu vyprávění, ve vedení lidí před kamerou. Ostatně mnoho velmi dobrých režisérů si školou dokumentu prošlo. Například to studovali na FAMU.

Jak už bylo zmíněno, u dokumentů nelze nic dopředu předpokládat, byla by tedy asi hloupost ptát se, zda Vás práce na dokumentech i po letech dokáže stále překvapit. Myslíte nicméně, že se i po tolika letech a úspěšných dokumentárních filmech máte v této disciplíně co učit?

Pořád se učím. Pořád si zachovávám mysl začátečníka. Pořád jsem v bodě nula. Je to možná něco jako zenový přístup. Někdy musíte nechat věci běžet a zdánlivě nedělat nic. Být uvolněný a zároveň pozorný.

Co je podle Vás na dobrém osobnostním dokumentu nejdůležitější? Jak docílit toho, aby daného jedince neadoroval, zároveň nezapáchal samoučelnou kontroverzí, a ještě byl pro diváky zajímavý?

To je dobrá otázka. Musíte mít cit, empatii, a jistou sociální inteligenci. Pak máte možná určitou naději, že zaujmete.

MICHAEL KOCÁB – ROCKER VS. POLITIK

Dokument komplexně zobrazí osobnost Michaela Kocába, jeho mimořádný přínos proměně naší země v demokratickou společnost, jeho angažmá v nečekaně rychlém odsunu sovětské armády, která okupovala Československo třiatřicet let se všemi morálními a ekologickými důsledky, včetně tragických ztrát 400 životů našich občanů. Tvořivá osobnost Michaela Kocába se projevuje nejenom v hudební tvorbě, ale i v jeho strategickém myšlení, které uplatnil v dramatických dnech sametové revoluce. Zápas o svobodu a demokracii, boj za lidská práva, politickou kulturu, to vše se neustále prolíná jeho životem. Významnou linií filmu tvoří umělecká dráha Kocába-muzikanta. A to ve dvojím projevu. Jako zpěváka, rockera a zakladatele kapely Pražský výběr, ale také jako skladatele vážné hudby. Ve filmu se neustále prolíná minulost i současnost. Jeho současný život je plný nečekaných zvratů a intenzivní práce na hudebních a společenských projektech. Kocábova invence a pracovitost je mimořádná, každý den překvapuje novými nápady. Jeho život se dnes dělí do dvou zájmů – hudební tvorby a péče o vlastní děti. Z čeho vzešla jeho potřeba angažovat se v politice a v občanské společnosti? A z jakých zdrojů tryská jeho hudební invence a muzikantská vášeň? Film o muži, který ve všech svých podobách a profesích zasvětil život až dravé touze po svobodě.

scénář a režie: Olga Sommerová // **kamera:** Olga Malířová Špátová // **střih:** Blanka Kulová // **zvuk:** Petr Provazník, Tomáš Kubec // **dramaturgyně:** Hana Stibralová, Věra Krincvajová // **producent:** Viktor Schwarcz – Cineart TV Prague // **koproducenti:** Česká televize – kreativní producentka Alena Müllerová, Petr Koza – Koza Film, Silvia Panáková – Arina Slovensko, RTVS

Podpořil statní fond kinematografie.

„Jeho tvůrčí potenciál zanechal během čtyřiceti let jeho umělecké činnosti stopu v československém kulturním prostoru... Současný Michaelův život je naplněný mnoha aktivitami, uměleckými, organizačními i občanskými. Jeho vitální charakter vytváří stále nové situace a inspiruje ho k novým projektům, jichž chci být svědkem. A tak se budou prolínat vtípné situace ze současného života s vážnými tématy minulosti,“

režisérka **Olga Sommerová**

PÁTÝ STUPEŇ

Časosběrný dokument sledující po dobu jednoho roku několik účastníků projektu „Pátého stupně“. Tentoprojekt má z cíl poskytnout lidem se zdravotním postižením dostatečně vysoký finanční příspěvek na takovou osobní asistenci, jakou skutečně potřebují. Nejen ono aktuálně poskytované nutné minimum. Tvůrci účastníky nesledují jen během rok trvajícího experimentu ale i předtím a potom. Zajímají je možnosti, které individualizovaná péče otevírá pro samotné účastníky, ale pro celou společnost.

scénář: Tomáš Klein // **dramaturgyně:** Kateřina Krobová // **výkonný producent:** Jiří Vlach // **kreativní producentka:** Alena Müllerová

DEŽO HOFFMAN – FOTOGRAF THE BEATLES

KINODISTRIBUCE

Fascinující příběh prvního a zásadního fotografa The Beatles a zároveň kameramana, kterého celoživotně poznamenaly občanská válka ve Španělsku i druhá světová válka. Jako fotograf vytvořil zásadní styl, který je používán dodnes. Prostřednictvím filmu vrátíme Hoffmannovi jeho věhlas v celosvětovém kontextu. Dokument přináší příběh osobnosti a díla, jehož konání mělo silný celosvětový dopad na oblast populární hudby a zároveň on sám byl i velkou oporou pro československou kulturu. Dežo Hoffman představoval výjimečnou osobnost, která se podílela na kulturních akcích ve své rodné zemi a zároveň přinášela poselství demokracie.

režie: Petr Lančarič // **producent:** Trigon Production – Patrik Pašš // **dramaturg:** Martin Polák // **výkonný producent ČT:** Roman Blaas // **kreativní producentka ČT:** Martina Šantavá

Podpořil audiovizuální fond SR.

LEGENDA O PSH

KINODISTRIBUCE

Stylizovaná dokumentární show o vzniku, úspěchu i pádech populární rapové formace PSH neboli Penerech strýčka Homeboye – Orionovi, Vladimíru 518 a Mike Trafikovi. Od porevolučního období, invaze graffiti, prvních rapových alb, návalů slávy a koncertních šílenství po nástup nové generace raperů, kteří najednou po desetiletích kralování začali PSH srážet z vrcholu. Film je příběhem o kamarádství tří kluků z Prahy, kterým do přátelských vztahů vpadla sláva a popularita, ale také sex, drogy a rap'n'roll. A jde zároveň o reflexi první polistopadové generace, o příběh „Husákových dětí“, dnešních čtyřicátníků, kteří poprvé zažívají potřebu ohlédnout se a začít své životy a zkušenosti nějak rekapitulovat a zauvažovat, co dál. Společně s našimi hrdiny se tak snažíme nalézt odpověď na obligátní otázku „Co bude, až nebude rap? Co bude, až nebude PSH?“

scénář a režie: Štěpán FOK Vodrážka, Petr Cífká // **producenti:** Vratislav Šlajer – Bionaut, Jakub Košťál // **kamera:** Šimon Dvořáček // **střih:** Tomáš Elšík // **výkonný producent:** Tadeáš Trojánek // **výkonný producent ČT:** Zdeněk Hala // **kreativní producentka ČT:** Věra Krincvajová

SEMJON BYČKOV

Semjon Byčkov je jeden z nejlepších dirigentů světa, fenomén, který těžko snese srovnání, muž, který je v současné době šéfdirigentem České filharmonie. Do Prahy zamířil z Londýna, kde řídil BBC Symphony Orchestra, a posunul Českou filharmonii zpět do nejužší světové špičky. V té době už sedm let vytrvale odmítal nabídky na šéfovské posty v extraligových tělesech, nechtěl se vázat, přesto nabídku České filharmonie nakonec přijal. Semjon Byčkov má fascinující životní příběh. Ve dvanácti začal v Leningradě studovat Glinkovo sborové učiliště, elitní hudební školu pro nadané chlapce z celého Sovětského svazu. Jako čtrnáctiletý se poprvé postavil před symfonický orchestr Za dramatických okolností emigroval do Vídně, studia dokončil v USA. Semjon Byčkov byl a je stále na cestě. Jako většina hudebníků i Semjon Byčkov žije po většinu svého života po hotelech a z jednoho velkého kufru. Dokument bude sledovat Semjona Byčkova na jeho cestě dalšími dvěma sezónami s Českou filharmonií, ale zároveň zmapuje jeho životní cestu – jak osobní, tak hudební.

scénář a režie: Alice Nellis // **hlavní kameraman:** Matěj Cibulka // **koproducent:** Česká filharmonie // **výkonný producent:** Jarmila Hoznauerová // **dramaturgyně a kreativní producentka:** Kateřina Ondřejková

DIVOCE MAGICKÉ ČESKO

Mezinárodní koprodukční dokument s ambicí zachytit specifickou krásu české krajiny. Česká republika je země, jejíž příroda se pyšní jedinečnou, magickou, místy až záhadnou atmosférou. Hory, hluboké lesy, divoká údolí, jezera a rybníky či labyrinty z pískovců zde lemují starodávné stavby a impozantní hrady, které odkazují na rozličné příběhy bohaté historie a dávají krajině ještě osobitější ráz. Dokumentární film během hodinové stopáže podrobně nahlédne na Třeboňské rybníky, Jeseníky, České Švýcarsko, Moravské Toskánsko, Milovice a další lokality. Natáčení založené na použití nejmodernějších technologií poskytne divákům autentické prožitky z jednotlivých míst, vysoké rozlišení zajistí i v tomto žánru, v němž se neustále zvyšují standardy, dlouhodobou životnost.

scénář a režie: Rita a Michael Schlambergerovi // **dramaturg:** Jakub Mahler // **výkonný producent:** Petr Morávek // **kreativní producentka:** Markéta Štinglová

POCHVAL MĚ!

„Pochvala. Ženeme se za ní. Prahne po ní. Nemáme jí nikdy dost. Děláme bláznivé věci, jen abychom jí měli ještě víc. Je opojná. Když ji nemáme ve svém okolí, hledáme, kde ji získat. Na sociálních sítích se chlubíme svou prací, rodinou, postavou, úlovkou, výkony a radujeme se, když dostaneme lajk. Čím více lajků, tím si připadáme lepší, dokonalejší,“ uvádí ke snímku kreativní producentka **Kateřina Ondřejková**. Dokumentární film Pochval mě! ukáže na životních příbězích čtyř hrdinů pozitivní, kuriózní i negativní podoby touhy po pochvalě a dokonalosti. Tvůrce zajímá, na kolik jsou lidé schopni a ochotni podlehnout různým módním vlnám a manipulacím ze strany sociálních sítí či médií a jaké dopady mohou mít na zdraví a vzájemné vztahy.

scénář a režie: Eva Tomanová // **hlavní kameraman:** Ferdinand Mazúrek // **dramaturgyně:** Jana Strýčková // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová // **kreativní producentka:** Kateřina Ondřejková

DOKUMENTÁRNÍ CYKLY BAKKA

DIRIGENTI
TOUHA PO VĚČNOSTI
PLNÉ HNÍZDO
STOPY JÁRY CIMRMANA
SVĚTYLKA
V EXEKUCI
ADOPCE - CIZÍ DÍTĚ
PÉČE O DUŠI
MISTŘI MEDICÍNY 2
ZÁKONY CIVILIZACÍ
JAK SE DĚLÁ DOBRÁ ŠKOLA
MODRÁ KREV 3

DIRIGENTI

TVŮRČI
DIRIGENTI
DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

Cyklus šesti dokumentů, jehož cílem je nejen představit šest současných českých dirigentů, ale také snaha ukázat velmi specifickou práci umělce, který formuje orchestr i vyznění interpretovaných skladeb. Cyklus ukáže, že existuje mnoho cest, jak lze orchestr řídit a dobrat se skvělého interpretačního výsledku, a že neexistují dva dirigenti, kteří by z technického hlediska šli stejnou cestou. Tvůrci v každém díle zachytí nejen hudební, ale i osobní život dirigenta a zprostředkují divákům pohled na specifika dirigentského umění.

scénář a režie: Míra Janek, Šimon Šafránek, Markéta Ekrtová Váľková, Jakub Sommer, Slobodanka Radun, Petra Všelichová // **kamera:** Míra Janek, Zbyněk Kunc, Vojtěch Lukeš, Adam Mach, Michael Baumberg, Jiří Berka // **dramaturgyně:** Jana Strýčková // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová // **kreativní producentka:** Kateřina Ondřejková // **účinkují:** Václav Luks, Jakub Hrůša, Tomáš Netopil, Petr Popelka, Jiří Rožeň, Robert Jindra

TOUHA PO VĚČNOSTI

Dokumentární cyklus Touha po věčnosti v režii Roberta Sedláčka otevírá pohled na dějiny lidského společenství prostřednictvím historického tématu obvykle vytlačovaného – proměny zacházení se zeměděly i s vlastní smrtelností. Cestopis po českých zemích s průvodci Jaroslavem Pleslem a historikem Jindřichem Záhorkou navštíví na ploše deseti dílů unikátní sakrální stavby, hřbitovy, archeologická naleziště, památníky a další známá i neznámá místa spojená s posledními věcmi člověka.

scénář: Jindřich Záhorka // **režie:** Robert Sedláček // **dramaturgyně:** Petra Furdlová // **výkonný producent:** Pavel Plešák // **kreativní producent:** Dušan Muliček // **pořadem provází:** Jaroslav Plesl

PLNÉ HNÍZDO

Cyklus o pěstounských rodinách ze všech čtrnácti krajů České republiky ukáže, že být pěstounem není žádná hračka, ale zvládnout to může každý, kdo otevře své srdce. Co díl, to jedna rodina a ta tři největší překvapení, která ji na cestě k plnému hnízdu potkala. Empatický režisérský trojlístek – Linda Kallistová Jablonská, Ivana Pauerová Miloševič a Adam Ol'ha – přinese rady, jak zvládnout jakýkoliv počet dětí, na ČT1 od ledna 2023. Projekt vzniká ve spolupráci s kraji a Ministerstvem práce a sociálních věcí.

scénář: Zuzana Šimečková // **dramaturg:** Jakub Třešňák // **vedoucí produkce:** Renata Vlčková // **výkonný producent:** Karel Komárek // **kreativní producentka:** Jiřina Budíková

STOPY JÁRY CIMRMANA

CYKLY INKUBAČNÍHO DOKUMENTÁRNÍHO CYKLU

Zábavná cestopisná minisérie k 55. sezóně legendárního divadelního souboru. Herci Divadla Járy Cimrmana putují po místech, která jsou spojena s otiskem světem neuznaného génia Járy Cimrmana. Provází Miroslav Táborský, dnes už tradiční představitel cimrmanovského souboru. Jára Cimrman zlidověl natolik, že si národ nezávisle na jeho tvůrčích začal otevírat Cimrmanova muzea a stavět pomníky a památníky. V mnoha obcích a městech odhalili místní obyvatelé řadu pamětních desek či míst, kde Jára Cimrman nikdy nebyl. Celá řada „Cimrmanových míst“ byla vybudována a pokřtěna i samotnými tvůrci nebo jinými členy souboru, kteří muzeím a galeriím věnovali nespočet cimrmanovských rekvizit, kostýmů, fotografií, plakátů a předmětů z pozůstalosti světového génia. Cimrman obsadil Českou republiku mnohem více než jakýkoliv český velikán. Ani Smetana, Dvořák, Jirásek, Němcová nebo Masaryk nedostávají v českých městech a obcích či přírodních rezervacích tolik prostoru jako Jára Cimrman. Moderátor Táborský svými všetečnými otázkami zprostředkuje divákovi exkurzi nejen po zajímavých turistických cílech, ale s pomocí oblíbených herců i zábavnou podívanou o pozůstalosti světového génia s akcentem na regionální vynalézavost a tradice. Průvodce šestidílné minisérie v každém díle potká jednoho či dvojici cimrmanologů, kteří si k dané lokaci připraví referát a provedou diváka místem nebo expozicí objektu v duchu seminářů, které známe z jejich divadelního repertoáru.

scénář a režie: Patrik Ulrich // **hlavní kameraman:** Jan Hubač // **dramaturg:** Josef Albrecht // **výkonná producentka:** Olga Grossmanová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková // **pořadem provází:** Miroslav Táborský

SVĚTÝLKA

Seriál o vztazích podrobených mimořádně těžkým zkouškám. O vztazích mezi lékaři a pacienty, mezi rodiči a dětmi, mezi rodiči navzájem i spolu mezi pacienty. Cyklus sleduje příběhy vybraných lékařů a několika pacientů i jejich rodin. Různorodost případů je dána diagnózou a věkem pacientů, který velmi zásadně ovlivňuje i volbu přístupu a průběhu léčby. Léčba onkologicky nemocných obsahuje zajímavou linii spolupráce onkologů, neurologů, chirurgů a v neposlední řadě vědců v laboratořích. Zájmem dokumentu je také posun vědy a mezioborové spolupráce, odbornou linku však v první řadě rámuje příběhy. Na pozadí příběhů informuje o jednotlivých krocích léčby tak, aby se divákům problematika přiblížila a osvětlila. Především však diváci dostanou možnost hlubokého vhledu a spoluprožití. Ukazuje, že onkologická onemocnění dětí se dají léčit, a že tato děsivá diagnóza nemusí být definitivní zprávou o smrti dítěte. Je to začátek boje o jeho život, do kterého je zapojena velká řada obětavých a špičkových profesionálů a tím pádem existuje velká naděje, velké zářící „Světýlko“ na konci tunelu.

námět: Janek Jirků // **scénář a režie:** Jan Jirků, Tomáš Bojar // **dramaturg:** Rebeka Bartůňková // **výkonný producent:** Roman Blaas // **kreativní producentka:** Martina Šantavá

JAN JIRKŮ: RODINY V NAŠEM PROJEKTU VIDÍ JASNÝ SMYSL

Můžete přiblížit genezi projektu Světýlka?

Světýlka prostě přišla. Ačkoliv se nádorové onemocnění v naší rodině v minulosti objevilo, trápilo jenom dospělé. O nemocných dětech bez vlasů jsem věděl jenom to, co kdokoli jiný, považoval jsem to za definici prostého neštěstí, hrůzu, o které nelze snad ani mluvit, a stejně jako ostatní jsem doufal, že mou rodinu – mé děti – takové neštěstí nepotká. Tím to pro mne bylo uzavřeno, vytěsněno, vyřešeno. Ovšem v době covidové jsem natočil krátký vzdělávací film pro chemický ústav v Řeži, kde malé děti vysvětlovaly práci svých tatínků – chemiků. Jeden z těch tatínků vyvíjel molekuly, které zabíjely nádorové buňky, to mne zaujalo. Bylo to dobrodružné, napínavé, jednoznačně cool, vyrábět zbraň proti rakovině. Ten tatínek v podstatě vyrobil takového trojského koně, kterého dostal do nemocné buňky, a pomocí záření a volných kyslíků tu buň-

ku zevnitř rozstřílel. Udělali jsme podle té teorie takovou animovanou zkratku. Ten film měl mezi odborníky úspěch a mne napadlo, že bych mohl něco takového nabídnout televizi, možná Děčku, přišlo mi zajímavé dětem vyprávět o vážných nemocích. Ukázal jsem ten film Martině Šantavé a pak jsme se radili a postupně se to téma pro zdravé děti začalo měnit v téma o nemocných dětech. Ukázalo se zaprvé, že v archivu České televize toho na toto téma moc natočeného není. A zadruhé jsme zjistili, že se toho tématu lidé docela bojí: dítě postižené onkologickým – nádorovým – onemocněním, to je vám přece taková hrůza, že o tom ani slyšet nechcete! Tak to nám přišlo jako dostačující důvod se do takového tématu vrhnout.

Napsal jste dvě dětské knihy, dělal pořady pro děti, divadlo... Co Vás přivedlo k tématu dětských onkologických onemocnění?

Mám kamaráda Filipa Jeviče, kolegu z DAMU a divadla Minor, dělali jsme spolu řadu představení pro děti, a kdysi před lety Filip nechal herectví, nechal režie a vrhnul se na fyzioterapii, začal pracovat v Motole a za nějakou dobu začal vyprávět o tom, že chodí na onkologické dětské oddělení, že se tam setkává s nemocnými dětskými a dospívajícími pacienty, že s nimi cvičí, že je povzbuzuje, že je to nádherná, někdy strašně těžká, ale vždycky naprosto smysluplná práce. Vždycky mne to jeho vyprávění bavilo. Já nevím, proč se většina věcí, které dělám nějakým způsobem, motá kolem dětí. Prostě to tak mám. Ovšem i tady, stejně jako v divadle Minor, neřeším jenom dětský svět, dětské aktéry, ale dělám to i pro jejich rodiče. Ti mne zajímají stejně. Když píšu knížku, píšu ji tak, aby se líbila dětem, ale i těm, kteří ji skutečně a nahlas čtou – jejich rodičům. Když dělám divadlo, mým fiktivním publikem, které si v době vymýšlení představuji, nejsou autobusové zájezdy základních škol a plné řady štěbetajících žáčků, ale návštěvníci sobotních a nedělních představení – děti se svými rodiči nebo prarodiči, a ta představení dělám tak, aby bylo možné si o nich po divadle povídat. Takže i tahle Světýlka dělám především o celých rodinách, o nemocných dětech, o jejich maminkách a otcích, kterým se s nemocí jejich dětí totálně mění život. Asi nikoho nepřekvapí, že tu nemoc nesou rodiče častěji hůř než nemocné děti. Ta nemoc může být smrtelná, a když vám vlezte do domova otázka smrti a vy cítíte její přítomnost, tak je to hrozně těžké a vy nevíte, jestli to dáte, chytáte se jakékoliv naděje a třeba vám pomůže, když uslyšíte řadu příběhů o jiných rodinách, které to zvládly. Tak proto to točíme. Vždycky rodičům říkám: Já to netočím pro vás, kteří jste do toho spadli, já to točím s vámi pro ty, kteří do toho teprve spadnou. A je neuvěřitelné, jak na to spousta rodičů pozitivně reaguje a jak nám vycházejí vstříc.

Při natáčení se musíte setkávat s množstvím extrémně silných příběhů, dá se při takové práci vlastně udržet nějaký odstup? Můžete o nějakém z těch příběhů říct, že Vás zasáhl nejvíce? Jaký to případně byl?

Člověk má snad představu, že se rodiče a děti po takové zprávě musí naprosto zhroutit a pak se někde zhrouceně kutálet, ale tak to není. Moment zhroucení tam samozřejmě je, ale velmi rychle přichází bojovnost a statečnost a vytrvalost. A taky pevná víra, že to dobře dopadne. Většina rodičů vám řekne, že bez toho by to nezvládli. Momentálně se setkávám s rodinami a lékaři cca 9 měsíců a asi čtyři měsíce natáčíme a zatím pozoruji hlavně odolnost a pevnou vůli na straně rodičů a naprostý profesionalismus a obdivuhodný přístup k práci na straně lékařů a zdravotního personálu. Tady to nejsou příběhy do Nového zákona o zázracích, kdy spasitel řekl: Vstaň! a nemocný vstal a odešel po svých, tady je to všechno dlouhá léčba, která je nepříjemná, kterou ty děti musí dlouho snášet, a rodiče je podporují. Možná jsem čekal, že z toho budu po pár měsících zdrchaný, ale tak to není, naopak potkávám se se všudypřítomnou vůlí k životu a na mne to působí náramně příjemně. Drsné je to, že když vás ta nemoc jednou navštíví, když už vám jednou vstoupí do domu, už nikdy neodejde, ani v případě úspěšné léčby. Pořád už budete chodit na kontroly, pořád tu bude možnost návratu. Ale možná proto tak pacienti i jejich rodiče září, svítí pozitivní energií a tu na mne přenášejí. Každou chvíli mne zasahuje nějaký projev rodičovské lásky nebo i důslednost a jemnost práce sestřiček nebo lékařů, ale mám-li vybrat jeden silný moment, vzpomínám na maminku jednoho chlapečka, jak mu čte z knížky O pejskovi a kočičce. Nemocný Kubíček byl na radioterapii připoután k lůžku a izolován od ostatního světa těžkými posuvnými dveřmi, kolem něj kroužil obrovský kruh s radioterapeutickým zařízením, Kubíček musel bez hnutí ležet několik desítek minut a jedině, co slyšel, byl hlas maminky, která mu po celou dobu četla ohnutá nad mikrofonem vedle operátorky na chodbě. Když jsem viděl tenhle obraz, tak mne to úplně dojalo a dojíímá pokaždé, když si na to vzpomenu.

Natáčet v tomto prostředí musí být velice citlivé – existují nějaká pravidla, kterých se jako dokumentarista musíte držet, aby natáčení bylo pro obě strany přijatelné?

Nejsem dokumentarista. Nestudoval jsem to, nikdy jsme žádný dokument nenatočil, neznám proto ani žádná pravidla, pokud nějaká existují. Jsem ovšem obklopen zkušenými lidmi, dramaturgy, kameramany, zvukaři, produkcí a všechny věci probíráme, jak přijdou. Před začátkem natáčení jsme se báli, že se k rodinám vůbec nedostaneme, že narazíme na to, že s námi žádná rodina nebude chtít točit, a měli jsme veliký etic-

ký problém s představou, že se budeme „vnucovat“. Tak tento problém nenastal. Byli jsme většinou velmi pozitivně přijati a rodiny v našem projektu vidí jasný smysl. Ve chvíli, když jim řeknu, že to točíme pro ty, co do toho spadnou příště, hned chápou a hned říkají, že to je dobrý nápad, že něco podobného by si hned pustili, prohlédli, že by byli rádi, aby se něco takového natočilo. No a pak si povídáme, nejdříve bez kamery, pak občas s kamerou a pak třeba zase bez kamery. Snažím se respektovat, kam mne pustí, a nikdy se nikam nevnucovat. Kupodivu jsme se tímto způsobem dostali někdy velmi, velmi blízko. Ale ještě uvidíme. Protože zatím jsme v půli cesty. A u této nemoci se může stát kdykoliv cokoliv.

V EXEKUCI A EVIDENCI

CYKLUS INTERVENEKČNÍHO DOKUMENTÁRNÍHO CYKLU

Dokumentární seriál V exekuci přináší příběhy čtyř dlužníků na cestě k oddlužení. Podle statistik Exekutorské komory má v současné době v České republice exekuci 712 tisíc osob. Tato statistika však nezohledňuje fakt, že deset a více exekucí už má v Česku skoro 170 tisíc lidí a lidé tak čelí celkem 4,6 milionům exekučních řízení. Více než 70 tisíc lidí má exekuci na důchod a další desetitisíce mají důchod tak nízký, že z nich nelze na exekuci srážet. Je nutné upozornit na fakt, že člověk, který je v exekuci, není v tomto problému sám. Exekuce ovlivňuje nejen jeho samotného, ale celou jeho užší a mnohdy i širší rodinu. Je to tedy problém, který se týká mnohem většího vzorku lidí, které téma „jak se oddlužit“ zajímá. Je omyl myslet si, že zadlužení se týká pouze těch nejchudších. Do dluhové pasti padá stále více lidí ze střední třídy. Na pozadí příběhů hrdinů Zory, Jany, Aleny a Karla tvůrci zviditelní dosud skrytý systém „dluhového labyrintu“ a současně ukáží, že z něj lze najít cestu ven.

scénář a režie: Barbora Chalupová, Ivana Pauerová // **hlavní kameraman:** Šimon Havel, David Cysař // **odborný garant:** Radek Hábl // **výkonná producentka:** Jarmila Hoznauerová // **dramaturgyně a kreativní producentka:** Kateřina Ondřejková

BARBORA CHALUPOVÁ: STÁLE PANUJE PŘESVĚDČENÍ, ŽE SI ZA EXEKUCI MOHOU LIDÉ SAMI

CYKLUS INTERVENEKČNÍHO DOKUMENTÁRNÍHO CYKLU

Jak byste dokumentární cyklus V exekuci představila a co divákům přinese?

Přinášíme nový formát šestidílného dokumentárního seriálu, který kombinuje příběhy konkrétních dlužníků na cestě k oddlužení a dosud neviděnou detailní sondu do pozadí dluhového byznysu v České republice. Domníváme se, že zájem diváků můžeme vzbudit skrze identifikaci s našimi hrdiny a díky zábavně-edukativní rovině seriálu. Rádi bychom přispěli ke změně situace podobně jako v případě filmů Šmejdi nebo V síti.

Cyklus má ukázat osudy čtyř protagonistů – podle jakého klíče jste je vybírali? Jsou jejich osudy nějak odlišné?

Exekuce jsou celospolečenský problém, který se týká nás všech. Naši hrdinové se proto liší věkem, sociálním statusem i momentální finanční situací. Každý z nich se do exekuce dostal z jiného důvodu, díky čemuž máme možnost ukázat nejvýznamnější situace života s dluhy. Jediný společný rys, který hrdinové mají, je aktivní přístup a touha po nalezení cesty ven.

Představuje podle Vás exekuce společensky stále určité stigma, za které se lidé stydí, nebo už jsme jako společnost vyrostli a uvědomili si, že se něco takového může stát opravdu každému?

Stále bohužel panuje přesvědčení, že si za to mohou lidé sami, protože si půjčili na dovolenou nebo na vánoční dárky. Málokdo to vnímá jako společenský problém, který je zapříčiněn hlavně nesprávným systémovým nastavením. Lidé se za své dluhy stydí a jejich okolí jimi opovrhne. Je pak jen velmi málo jedinců, kteří při prvních problémech vyhledávají pomoc. Včasně řešení dluhů je přitom klíčové.

Ve Vaší tvorbě se objevuje rozmanitá paleta společensky palčivých témat, nyní půjde o problematiku exekucí. Podle jakého klíče si témata vybíráte?

Toto téma si tentokrát vybralo mě. A to právě díky tomu, že jsem se společenskými tématy zabývala v minulosti. Před rokem a půl mi zavolala producentka Kateřina Ondřejková, zdali bych neměla zájem toto téma zpracovat. Měla jsem radost, že se našel někdo, kdo chce dát tomuto tématu tak velký mediální prostor, a že souhlasí s originálním autorským zpracováním. Dalším důvodem pro můj souhlas byl výběr moderátora Radka Hábla – autora Mapy exekucí a ředitele Institutu předlužení, kterého si velice vážím a sama sleduji jeho neutuchající boj za legislativní změny v tomto odvětví.

K většině svých filmů si píšete také sama scénáře, tady spolupracujete s Ivanou Pauerovou – jak tato práce probíhá? Co pro dokumentaristu představuje, když pracuje v širším autorském či dramaturgickém týmu?

Se spolu režisérkou Ivanou Pauerovou na projektu pracujeme společně již od scénáře. Náš přístup a styly natáčení se velmi liší, což ovšem vnímám jako velký přínos jak pro nás osobně, tak především pro naše společné dílo. Před námi totiž stojí nelehký úkol. Chceme ukázat, jaké dopady mohou mít dluhy na osobní životy, chceme poradit, jak z dluhů a exekucí ven, chceme sejmut z dlužníků stigma „gaunerů“ a především chceme přinést divákovi nový, exkluzivní vhled do podstaty fungování exekučního labyrintu.

ADOPCE – GIZÍ DÍTĚ

CYKLY
DOKUMENTÁRNÍ
CYKLY

Šesti dílný docusoap o možných formách náhradního rodičovství v Česku. Naprostá většina lidí po dítěti touží. Ne všem je to ale z nejrůznějších důvodů umožněno. Kdysi přežívali s touto niternou bolestí v ústraní, cítili se méněcenní a nenacházeli útěchu. Na adoptované děti se ještě nedávno hledělo přes prsty, jejich původ se jim proto raději zamlčoval až po častá frustrující nechtěná odhalení. Dnes se již o náhradním rodičovství mluví celkem otevřeně, přestává to být stigma. Pomalu ubývá dětí v ústavech, pěstounství se jeví jako výrazně lepší model pro výchovu osamocených dětí. Má člověk právo na dítě? Pokud nepřijde samo, kde jej vzít? Existuje několik cest. Některé jsou legální a dlouhé. Některé na hraně a nejisté. Cyklus sleduje v průběhu jednoho roku všechny možné a dostupné formy náhradního rodičovství.

scénář a režie: Šárka Maixnerová // **výkonná producentka:** Olga Grossmanová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková

PÉČE O DUŠI

Domov je ústředním tématem snímku, kolem kterého se točí příběhy všech protagonistů: Zdeňka po 17 letech, co zápasí se svojí nemocí, prochází rozvodovým řízením se svým manželem a poprvé v životě bydlí sama. Milan se po 22 letech života v ústavu chce osamostatnit. Ve snímku sledujeme hrdiny, kteří trpí schizofrenií. Jak tvrdí, duševní nemoc není něco, co by si člověk pořídil dobrovolně. Je s vámi neustále. Stává se nedílnou součástí vašich životů i domovů.

scénář: Šárka Maixnerová, Martin Páv // **režie:** Martin Páv // **hlavní kameraman:** Petr Racek // **výkonný producent:** Jiří Vlach // **kreativní producentka:** Alena Müllerová

MISTŘI MEDICÍNY 2

CYKLY
DOKUMENTÁRNÍ
CYKLY

Pokračování loňského úspěšného cyklu o předních českých lékařích. Od předchozího cyklu se bude série lišit větším zaměřením na špičková pracoviště regionů, což byla jediná připomínka k předchozí sérii, která se jinak setkala s pozitivními hlasy odborníků i běžných diváků. Seriál znovu představí lékaře v jejich pracovním prostředí, ale i mnohdy v překvapivých situacích a se všemi jejich radostmi, koníčky, zálibami, ale i osobními starostmi a trápeními. Vztah mezi lékařem a pacientem je nekonečně složitá záležitost a záleží na obou stranách. Proto je také jedním z témat seriálu právě vztah lékař-pacient. Tvůrce zajímá nejen odbornost a profesionální dispozice lékařů, ale i přístup ke každodenním problémům, jejich osobní morálka, jejich zázemí a jejich soukromý život. Ačkoli se bude natáčení mnohdy pohybovat mezi velmi těžkými a složitými případy, nesmí to být smrtelně vážné. Složitost některých zákroků a rizika jsou věci, se kterými se člověk-odborník, musí naučit počítat a žít. Obětavost a nasazení lidí ve zdravotnictví je ovšem něco neuvěřitelného.

scénář a režie: Viktor Polesný, Kamila Vondrová, Oskar Reif // **dramaturgie:** Hana Stibralová // **výkonný producent:** Jiří Vlach // **kreativní producentka:** Alena Müllerová

ZÁKONY CIVILIZACÍ

Zatím každá civilizace skončila kolapsem. Zdá se, že i nynější společnost stojí na křižovatce. Vědecká bádání ukazují, že lze nalézt a definovat opakující se jevy, které kolaps vyspělých civilizací provázely. Lze si z nich vzít ponaučení? Současná civilizace má tendenci věřit v nikdy nekončící růst a rozvoj. Zároveň ale čelí výzvám, které ukazují rozpory a hrozby, informačnímu chaosu, diskreditaci elit, zpochybňování poznání, ekonomickým krizím, klimatické změně. Dnes poprvé je na Zemi civilizace globální. Co by se stalo, kdyby zkolabovala? Šest dílů dokumentárního seriálu nachází paralely mezi dávnými civilizacemi a dneškem a odhaluje zákony, které se zatím vždy opakovaly. Cyklus vznikl jako spolupráce egyptologa a archeologa Miroslava Bárty, který pro seriál formuloval svá bádání o kolapsech velkých civilizací a cestovatele a režiséra Petra Horkého, který seriálem završuje své pětadvacetileté cestování po celém světě, kdy příklady rozpadu civilizací viděl na vlastní oči.

scénář a režie: Petr Horký // **hlavní kameraman:** Ondřej Hošek // **dramaturgyně:** Rebeka Bartůňková // **výkonný producent:** Roman Blaas // **kreativní producentka:** Martina Šantavá

JAK SE DĚLÁ DOBRÁ ŠKOLA

HOW TO BE A GOOD SCHOOL

KLASO PŘEVÁŽNĚNÝCH DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

V tomto šestidílném dokumentárním seriálu nebude řeč o alternativních školách, ale o školách středního proudu, většinou veřejných, tedy zřizovaných městem, obcí, krajem, tedy o školách, kam chodí 95 procent žákovské populace. Tedy jde o téma, které zasahuje celou společnost, navíc se v posledních deseti letech stalo jedním z klíčových témat na veřejné scéně. Počet rodičů, kteří chtějí pro své děti jinou školu, než jakou zažili sami, podle průzkumů kontinuálně roste, protože kvalitní vzdělání vnímají jako optimální investici do budoucnosti svých dětí. Počet veřejných škol, které výrazně proměnily a proměňují podobu vyučování, se od roku 2000 zvýšil z řádově několika desítek na několik set (z celkového počtu 4 200 základních škol v ČR). Moderátor Jiří Havelka je prováděn žáky po jejich škole, kterou předem nezná, jeho východiskem je zvědavost a údiv. Provádějícím žákům i jejich učitelům klade pochybovačné a provokativní otázky – supluje běžného diváka, jenž není školským odborníkem. Navštěvuje vybrané lekce, různé prostory škol, účastní se aktivit mimo výuku a snaží se přijít na kloub tomu, jak škola funguje a co to znamená.

scénář: Tomáš Feřtek // **režie:** Michael Kaboš // **hlavní kameramani:** Petr Kožušník, Aleš Němec // **výkonná producentka:** Olga Grossmanová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková

TOMÁŠ FEŘTEK: NEBÝT OPOVRHOVANÝCH CHYTRÝCH TELEFONŮ A POČÍTAČŮ, „U NICHŽ DĚCKA TRÁVÍ ZBYTEČNĚ SPOUSTU ČASU“, NEMĚLI BYCHOM ŽÁDNOU DISTANČNÍ VÝUKU

VÝVOJ JIŘÍHOVÝCH DOKUMENTÁRNÍ CYKLY

Jak se dělá dobrá škola? Odpovídá na to seriál?

Ano, dokonce několikrát a poměrně důkladně. Ukazujeme šest škol, velmi rozdílných, a o všech bych řekl, že jsou dobré. Jedno ze základních sdělení toho seriálu je právě to, že dobrá škola může mít velmi různé podoby. Neexistuje jeden „správný“ model.

Co má seriál divákům přinést? Je primárně určen učitelům nebo rodičům?

Je to především informace pro rodiče, aby měli představu, kudy a jak se v příštích letech promění i jejich škola. Pokud tedy už takovou proměnu nemá za sebou. I takových je dost. Školy se mění, protože se mění společenská objednávka, čím mají být žáci do budoucna vybaveni. Když chcete, aby byli děti samostatnější, musíte je častěji vystavovat situacím, kdy se musí rozhodovat. Což ale znamená třeba to, že zrušíte tradiční vyučovací předměty, pětačtyřicetiminutové hodiny nebo mícháte ve vyučování různě staré děti. Někdy jsou ty změny dost radikální. A rodiče by měli vědět, co je čeká, aby se nedivili, až se pro podobnou proměnu rozhodne jejich paní ředitelka nebo ředitel.

Natáčení se posunulo kvůli koronaviru – jak podle Vás pandemie proměnila vzdělávání?

V mnohém a zásadně. Dnes asi bude těžko někdo zpochybňovat, že nutnou součástí vzdělávání je schopnost reagovat na nečekané situace, že stejně nutná je digitální gramotnost, nebo schopnost rozlišovat zdroje informací a posuzovat jejich relevanci. Co před dvěma lety vypadalo jako takové ušlechtilé teoretizování, se z týdne na týden stalo každodenním chlebem učitelů. Typicky – nebýt opovrhovaných chytrých telefonů a počítačů, „u nichž děcka tráví zbytečně spoustu času“, neměli bychom žádnou distanční výuku. Těch změn, pozitivních i negativních, je mnoho, trochu nad rámec tohoto rozhovoru.

Jak probíhal výběr škol, které diváci v seriálu uvidí?

Těch „jiných“ škol už je u nás hodně. Počítají se na stovky. Já jsem vybíral do našeho seriálu ty, které se stylem práce navzájem hodně liší, aby bylo jasné, jak různě mohou dnes školy vypadat. Ale také jsem hlídal, aby byly zastoupeny školy velké i malé, městské i venkovské, aby tam byly i střední škola a učiliště. A většinou jde o veřejné školy, to byl také parametr výběru. Většinu z nich sleduji po léta, takže ručím za to, že to není náhodný výběr a pouhé oslnění jinakostí té školy. Bez výjimky jsou to školy, které tím způsobem, který ukazujeme, pracují deset, dvacet i více let.

Podílel jste se na řadě dramatických seriálů, ať už jako scenárista (Ochránce), dramaturg (Devadesátky), nebo vedoucí projektu (Případy 1. oddělení) – v čem byla práce na Jak se dělá dobrá škola jiná?

Nebyl to první dokument, na kterém jsem spolupracoval, takže ten rozdíl byl hlavně v tom, že tady jsem „nevelel“. U ostatních projektů jsem zvyklý být od prvního nápadu po poslední noticku v televizním programu, tady jsem především dodavatel námětu a scénáře. Což je ale v případě dokumentu spíš přibližný návod, čeho si všimát. Je to hodně na režisérovi, co mu nakonec bude připadat zajímavé a důležité. Takže jsem vznik toho seriálu sledoval více z dálky, ale pokud jde o témata a vyznění epizod, myslím, že jsme s režisérem Michaelem Kabošem dosti ve shodě.

Jste autorem několika publikací o vzdělávání – proměňují se nějak v průběhu let Vaše názory na vzdělávání? Případně jak?

Já se tomu tématu věnuji od začátku devadesátých let, takže se moje názory proměňovaly podobně jako samo české školství. Tedy razantně. Dřív jsme od škol chtěli, aby vchovaly gramotné a poslušné žáky a žákyně. Ta gramotnost zůstala, ale kromě toho dnes chceme, aby byli absolventi samostatní a byli ochotní převzít zodpovědnost za to, co dělají, i když se zrovna nadřizují nedívá. To je ostatně hlavní důvod, proč musel mnohé školy tak zásadně změnit způsob, jak s dětmi pracují.

Seriálem provází herec, režisér a také pedagog Jiří Havelka – jaká byla spolupráce s ním? Konzultovali jste spolu nějak scénáře?

Ano. Probíhalo to tak, že jsem napsal první verzi scénáře a ten připomínkoval režisér, dramaturg Josef Albrecht i moderátor Jiří Havelka. A já jsem jejich připomínky zapracoval. Ale jak už jsem říkal, dokument je v tomhle specifický. Já do scénáře píšu, čeho je dobré si v té které škole všimnout, ale pokud si režisér s moderátorem všimnou i něčeho jiného, jsem jenom rád, když to přidají.

MODRÁ KREV 3

MODRÁ KREV 3

ALBA PRAHA 2020 DOKUMENTÁRNÍ GAUKA

Projekt Modrá krev nabízí nový pohled na českou šlechtu a diváci i odborníci se vzácně shodují na tom, že přinesl řadu překvapivých svědectví o životech šlechticů i náhledech na minulost i současnost. Civilní a přitom noblesní, ale také zábavný a přirozený, a především velmi pozitivně hodnocený moderátor František Kinský láká diváky na vizuálně mimořádně pestrou podívanou po desítkách památek. Cyklus přináší pozitivní pohled na svět moudrých a zajímavých lidí a autorům se podařilo dostat i k osobnostem, které v minulosti publicitu v České republice odmítaly. Díky zkušenostem se dvěma již odvysílanými řadami cyklu Modrá krev autoři zjistili, že táhnou i méně známé rody. Přestože druhá řada nebyla naplněna tak slavnými jmény, jako tomu bylo v řadě první, diváci s chutí sledovali nové příběhy méně známých rodů. Jména, která jsou divákům povědomá, nebo jsou dokonce neznámá, budí zvědavost. Lidé se o nich chtějí dozvědět více. Diváci oceňují, že šlechticové nevnímají křivdy posledního století nijak fatálně, naopak se na ně dívají s nadhledem. Výborně funguje sebeironie a specifický humor, především při komunikaci moderátora s respondenty. Důležitým motivem všech pozoruhodných příběhů je také láska k zemi české.

scénář: Alena Činčerová // **režie:** Alena Činčerová, Adéla Sirotková // **dramaturgie:** Josef Albrecht // **výkonná producentka:** Olga Grossmanová // **kreativní producentka:** Lenka Poláková // **pořadem provází:** František Kinský

KONTAKT PRO MÉDIA

MAREK BLAŽÍČEK

Mob.: +420 730 800 883

marek.blazicek@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2022

www.ceskatelevize.cz

FOTOGRAFIE

www.ceskatelevize.cz/ePress

<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>

pavel.kral@ceskatelevize.cz